

РЕШЕНИЕ

№ 3128

гр. София, 14.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2122** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение №20281659 от 21.12.2020 г., постановено по н.а.х. дело №9390/2020 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 8-ми състав е отменил Наказателно постановление /НП/ №13-508-36/07.04.2020 г., издадено от изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ към МЗ, с което на Многопрофилна болница за активно лечение [фирма] са наложени на основание чл.221 ал.2 от Закона за здравето /ЗЗ/ за десет нарушения на чл. 86 ал.1 т.1 33 вр. чл. 81 ал.2 т.4 33, десет имуществени санкции в размер на по 1 500 /хиляда и петстотин/ лева.

В срока и по реда на чл.211,ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е оспорено от административнонаказващия орган, с искане да бъде отменено. Наведените касационни основания за оспорване са за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушение на закона-чл.348, ал.1, т.2 и т.1 НПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН, аргументирани в жалбата.

В о.с.з. пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

Участващият по делото прокурор от Софийската градска прокуратура, дава

заключение за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

1. Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е следната:

„На 22.07.2019 г. приключила проверка на СЗОК и НЗОК извършена на [фирма]. За констатираното в хода на проверката бил съставен протокол. Съставен бил и доклад от 29.08.2019г. На 28.2019г. НЗОК изпраща писмо до ИА МН към МЗ във връзка с проверката.

На 28.08.2019г. е издадена заповед на ИД на ИА МН за извършване на проверка.

На 22.01.2020 г. С. С. въз основа на приобщени документи приел, че [фирма] е извършило десет нарушения на чл. 86 ал.1 т.1 33 вр. чл.81 ал.2 т.4 33 и съставил АУАН на дружеството.

Въз основа на така съставения акт е издадено и обжалваното НП № 13-508-36/07.04.2020г., в което при същото словесно описание и правна квалификация на нарушенията на жалбоподателя са наложени 10 имуществени санкции в размер на по 1500 /хиляда и петстотин/ лева.“

Така приетата от въззивната инстанция фактическа обстановка е схематична и бланкетна. Тя не съдържа по същество собствени фактически установявания на въззивната инстанция и не покрива законовите стандарти за съдържание на съдебно решение. В този смисъл, приетата за установена фактическа обстановка не е съответна на императивно предписаното от процесуалния закон съдържание и реквизити, което е и основният му порок-чл.305, ал.3, вр.чл.317 НПК, вр.чл.84 ЗАНН. Суверенно право на решаващия съдебен състав е да формира вътрешно убеждение, но това следва да стане при обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото, обективирано в мотивите към съдебния акт, което в конкретния случай не е било сторено. В крайна сметка въззивната инстанция е пренебрегнала процесуалното си задължение, произтичащо от чл. 339, ал. 3 НПК, вр.чл.84 ЗАНН да изложи изчерпателни и законосъобразни мотиви по всички основни фактически и правни въпроси, за разрешаване пред нея.

2. В противоречие със закона е изводът на СРС за допуснато нарушение на процесуалните изисквания, изразяващо се в неспазването на срока по чл.34, ал.2 ЗАНН.

Този неин извод е аргументиран с това, че „, както в АУАН, така и в НП е посочено, че за твърдените нарушения е постъпило писмо от НЗОК на 22.08.2019 г. Същевременно от 22.07-24.07.2019 г. е извършвана проверка с обseg на документи ИЗ на 341 пациенти и съставен протокол от НЗОК/СЗОК, респективно съставен е и доклад за констатираното в хода на извършваната проверка касаеща [фирма]. Въз основа на нея е изпратеното и писмото до ИА МЗ на 22.08.2019г. Видно е, че обsegът на проверката и наличните писмени документи обхванати от проверката е идентичен. Следователно от моментът предхождащ датата 22.07.2019г. датата на приключване на съвместната проверка на НЗОК/СЗОК в това число и от датата на изпращане на

писмото до ИА МЗ е изминал период от време, в който на контролния орган са били известни достатъчно по обем и съдържание факти и обстоятелства индивидуализиращи твърдения нарушител и твърдяното нарушение. В този смисъл съдът счита, че в този момент е осъществено фактическото съдържание на юридическото понятие на чл.34 ал.2 ЗАНН, а именно „откриване“ на нарушителя/нарушението. От този момент започва да тече и предвидения в закона преклузивен 3 /три/ месечен срок за съставяне на АУАН, който от своя страна обективира юридическото понятие „установяване“ на нарушението/нарушителя.“

Направеният извод на съда не кореспондира на чл.221 и чл.233а ЗЗ, тъй като за процесните нарушения срокът тече от момента, в които компетентният да състави АУАН орган е открил извършването на нарушението и нарушителя. Компетентни да съставят АУАН са длъжностните лица, определени от ИА „Медицински одит“, а не длъжностни лица на НЗОК/СЗОК. СРС не е коментирал по никакъв начин отразеното изрично в АУАН за всяко едно от нарушенията, че установяването им е станало на датата на предаване на медицинската документация, отнасяща се до съответния пациент. Не става ясно и защо и въз основа на кои конкретни доказателства СРС е приел, че нарушенията са били открити по-рано.

3. За да отмени НП, на второ място СРС е изложил и това, че „посочената за нарушена правна норма не въвежда обсега от задължения за посочения за субект на отговорността. В нормата на чл. 86 ЗЗ и чл. 81 ЗЗ се въвеждат обсега от права на пациента. /.../ Липсата на ясно упоменаване на конкретната правна норма, която задължава конкретното лице - отразено като субект на задължението - води до незаконност на намесата. Съдът не може да разширява обсега на отговорността и да въвежда за пръв път норми /словесно и като квалификация/ в съдебната фаза на процеса.“

Вярната оценка изисква да се признае, че действително е налице известна непрецизност в АУАН и НП при посочването на законовите норми, които са нарушени /чл. 42, ал.1, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН/, но тя не е в степен да ограничи правото на защита на твърдения нарушител, поради което и не представлява съществено процесуално нарушение, допуснато в производството по издаване на НП. И в АУАН, и в НП непосредствено преди дадената квалификация по чл.86, ал.1, т.1 и чл.81, ал.2, т.4 ЗЗ е посочена нормата на чл.24а от Наредбата за осъществяването на правото на достъп до медицинска помощ и е изложено, че заплатените услуги не попадат в нейния обхват. По този начин банкетните законови норми са били запълнени.

4. Касационният контрол за законосъобразност на оспореното съдебно решение, упражняван от Административен съд София-град е ограничен от въведените с жалбата основания /чл.218, ал.1 от АПК/, с изключение на съответствието му с процесуалните изисквания, свързани с правораздавателната власт на въззивната инстанция, съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. При липсата на фактически изчерпателни и аргументирани правни изводи в мотивите към решението относно релевантните за законосъобразността на издаденото НП обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, касационният съд на практика не може да осъществи дължимия от него контрол за законосъобразност. Недопустимо е АССГ да постанови акт, който замести този на

решаващия съд, което би лишило страните от една съдебна инстанция по фактите и приложението на закона.

По изложените съображения АССГ, XII касационен състав намери, че релевираното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН е осъществено, което налага отмяната на решението на СРС, НО, 5-ти състав и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС, НО.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.2 и чл.222, ал.2, т.1 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №20281659 от 21.12.2020 г., постановено по н.а.х. дело №9390/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ

:1.

2.